

## Laikraštis DRAUGAS

Darius Kučinskas

### „Meilė niekada neišeina“

Taip norėjosi atitarti pagrdindinei vakaro vedėjai poetei Sandrai Avižienytei, spalio 5 d. sukvietusei Čikagos publiką į dviejų dalių koncertą naujoje lietuvių kultūrinėje erdvėje „National Lithuanian American Hall of Fame“ (5501 W 79th Street). Oficialus renginio pavadinimas – poetiniai pasikalbėjimai ir koncertas „Šimtmečių takais“. Renginyms skirtas geriausioms autorinėms lietuvių šimtmečio dainoms. Tačiau pirmoji dalis – Čikagoje jau gerai pažįstamos poetės benefisas. Išoriškai griežta, valdinga, ūmi ir reikli (pirmiausia sau pačiai) eilėraščių Sandra atsiskleidžia kaip be galo trapi, pažeidžiama, jautri, giliai mylinti moteris. Ir kas labiausiai glumina jos poezijoje – tai begalinė drąsa iki nuogumo atsiverti visiems, kas tik prisilies prie jos knygų, drąsa ir apsisprendimas kalbėti apie tai, kas labiausiai asmeniškai ir be galo intymu. Kalbėti tiesiai, be užuolankų, atverti gyvą, pulsuojančią širdį ir ištiesti ją tam, kuriuo tiki ir pasitiki. Meilė be kompromisų. Meilė be gėdos. Amžina ir nesibaigianti Meilė. Tad ji negali niekur išeiti, nors Sandra ir bandė svarstyti, kas lieka, kai išeina meilė. Meilė niekur ir niekada neišeina. Lietuvių poezijoje toks atvirumas nėra įprastas. Ir skaitytojas, atsivertęs bet kurią Avižienytės poezijos tomelį, nejučiom susigėsta, ima tarsi kažko drovėtis ir dažnai pasijaučia labai nepatogiai, lyg pamatęs, ko nederėjo matyti, išgirdęs, apie ką lyg ir negražu viešai kalbėti. Ar tai vėl apie Meilę? Ar apie mūsų nemeilę? Artimui, kaimynui, žmogui. Apie viską. Ir visa tai buvo apdainuota pirmoje koncerto dalyje. Antroji gi koncerto dalis jau buvo ramesnė, ne tokia jautri ir intymi kaip pirmoji. Gal dėl to, kad ir mūsų poetai, kurių eilėmis buvo sukurtos dainos, taip pat nerašė tokių atvirų ir intymių eilių. Gražūs, poetiški, net patriotiški tekstai, dailiai supinti muzikos garsais, maloniai glostė ausį ir džiugino sielą. Tik tas džiugesys jau buvo visai kitoks nei pirmoje dalyje – sukultūrintas, standartizuotas. Tai yra visiems mums gerai pažįstamas ir suprantamas jausmas, nepavojingas mūsų vidiniam pasauliui ir asmeniniam saugumui, dėl to visiškai priimtinas ir toleruotinas. Bet ir tokio, kad ir nudailinto jausmo mums dar trūksta, ir tokio grožio mes dar ilgimės ir, jo atsidėrę, atsigaunam. Atrodo, atgijo ir pagrindinis antros dalies vedėjas dainininkas Vygantas, atlikdamas paskutinę dainą. Galbūt ir dėl to, kad tą paskutinę dainą (kaip ir pačią pirmąją) jis padainavo prancūziškai. Matyt prancūziškai dainuoti jam yra lengviau, taip tarsi geriau atsiskleidžia jo natūra ir temperamentas, kuris daugiau linkęs į gyvą ir betarpišką, charakteringa gestikuliacija pajvairintą, bendravimą su publika, nei lyriškai liūdna ar net verksmingai ašarota lietuviškų dainų intonacija. Bet galiausiai ir ta lietuviškai prancūziška renginio pabaiga taip pat buvo apie Meilę. Gal mažiau įpareigojančią, kažkiek kaprizinę ar net lengvabūdišką (prancūzišką?), bet apie meilę. Tą vakarą „šimtmečio takais“ dar keliavo Rimantas Pažemeckas ir Ričardas Sokas, atlikę savo autorines dainas Sandros Avižienytės tekstais. O scenoje be Vyganto Kazlausko dainavo Aura Kižytė, muzikavo Tomas Varnagiris (el. gitara), Tadas Motiečius (akordeonas) ir Joshua Zajac (violončelė). Dabar „šimtmečio keliai“ kūrybinę grupę veda į Australiją. Neabejoju, kad jie ten sutiks taip pat gausų mylinčių ir grožio išsiilgusių žmonių būrį. Tad laimingo kelio!